Els Marges *88, Primavera 2009, Barcelona, ISSN 0210-0452, p. 7-14*

LLUÍS URPINELL

Per què escric (poesia)?

Diuen que sóc el poeta català que més ha parlat, al segle XX (i aquests primers anys del XXI), de diners, de joc, de libido (un medieval?)… Diu també algú que sóc un poeta anglès que escriu en català… Diuen…

Jo dic que vaig començar a escriure –poemes– pel mateix motiu que molta altra gent de la meva generació: per rebel·lia contra l'opressió lingüísticocultural que patíem durant la llarga –que ho fou, també, mercès al col·laboracionisme de molts i molts i moltes catolicocatalans/es (no ho oblidem!), que encara a hores d'ara gaudeixen de prebendes– etapa franquista, per un acte d'afirmació –separatista, en el meu cas, i nacionalista, en el d'altri– i com un intent de recuperar –parlo per mi i pels cofundadors de *Tarotdequinze* (UAB)– per al «gran públic» poetes que la situació sociopolítica catalana mateixa havia marginat: Palau i Fabre i Vinyoli, concretament (Espriu ja havia estat rescatat i promogut, sobretot pel PSUC). És a dir, ens importava més «salvar» la forma que no pas bastir un contingut (d'altra banda, quin contingut «sòlid» podíem oferir els qui, a l'inici dels anys 70, teníem disset/divuit anys i ens estàvem formant universitàriament i parauniversitària), però, en retrospectiva, m'adono que déu n'hi do els que vàrem reeixir a traslladar...

Com més avances en l'edat, si persisteixes com a poeta, et vas fent més independent, més «personal», més «llop estepari», més solitari («Progressar és guanyar independència amb relació a la incertesa de l'entorn», ha afirmat J. Wagensberg). Altrament, no cal que continuïs: «Le style c'est l'homme même», digué Buffon (i repetí Lacan, si no ho recordo malament).

És aleshores quan «te la jugues», és el *moment of truth*. Hi vas o no hi vas, amb totes les seves conseqüències. Tot això comporta experimentació, sempre (vegeu el meu *Tractat d'Ofiologia*, per exemple, o els meus, *Cants fondos*, etc.).

I, així, sense voler-ho, «de bursada», vas esdevenint una veu i un tornaveu *–ferrater* i *fonollosawise* (?)– de denúncia «poètica» –algú, sempre, ha de fer la feina bruta–, en veure que la teva llibertat (i la col·lectiva) en aquesta catalana (?) *neo*democràcia catòlico-monàrquico-tardofranquista que, des de mitjan anys 1970, estem vivint, depèn, com sempre, d'un fil.

En efecte, la meva poesia es construeix com un atac a la cleptomania, l'engany sistemàtic practicat des del poder i la hipòcrita moral sexual que impera en la nostra societat –triangle on caben, també, tots els paradisos artificials (naips «nous», inclosos) i tots els «exilis» (també al «Walhalla»). En un mot: contra la bogeria.

Algú ha arribat a dir, parafrasejant-me, que escric perquè no he pogut comprar mai –«money is another kind of poetry», afirmà W. Stevens– ni illes ni persones (replicants). Potser és veritat, però el resultat final, ara com ara, és la meva obra.

Moltes gràcies.

Lluís Urpinell-i-Jovani
Seltjarnarnes, 11-M, 2009
(giovanniludwig@gmail.com)

Homenatge a ‘Umar Hayyam

Deixo en repòs el poema al celler.
En mesuro bé el grau,
N’inscric l’anyada...
En flairo l’aroma amb el temps
I el degusto, tot sol,
Amb el vas que més s’hi adapta.

(de *March/Arthur*, *1985)*

Tankafil

Vaig lla on vaig,
Tinc un amic i escaig:
Papir del Nil,
Tinta de l’Índia a raig...
Així, no perdo el fil.

(de *Tractat d’Ofiologia*, 1995)

El vell i la mar

Que l’horitzó sigui el meu últim vers,
I el meu cos li faci de ploma.

(d’*Exili forçós al Walhalla*, 1976)

Record de Nínive

Viurem d'ara envant sense sou;
Ningú no en tindrà, o de tots serà el feu.
L'oci i el lleure seran el trofeu
De qui es tingui ell mateix com a alou.

Defugir el delme no serà mai més frau;
L'aval no caldrà ni tampoc el manlleu.
El Vedell serà bèstia i no Déu;
L'Àliga sols garfirà com a Au.

(de *March/Arthur*, 1985)

Saussure

El sexe no és sinó un mot
I l'amor és, tan sols, una llengua.

(de *Lerwick*, 1981)

Cioran
(Homenatge a Camus)

Déu, el genocida.
L'home, el deïcida.

(de *Naips Nous*, 2007)

Twin Towers

El sou és el límit,
El sou és el límit!
El cel no l'és pas,
El cel no l'és pas.
(Bis)

(de *Naips Nous*, 2007)

Tendra és la nit
(Homenatge a S. Fitzgerald)

No hi ha rics a la nit!
No hi ha corbs a la nit!
Rossinyols té la nit,
Només caça a la nit!
Cap carronya a la nit!
Els bancs tanquen de nit!
Tots venim de la nit!
Tots tornem a la nit!
No hi ha rics a la nit!
Tendra tendra és la nit!

(de *Cants fondos*, 2008)